

Streszczenie. Katecheza VIII. Ks. Jan Bartoszek. Inicjowanie i wspieranie procesu „nawrócenia pastoralnego”, a więc przemiany sposobu myślenia o Kościele i sposobu uczestniczenia w jego życiu i misji

Kościół, realizując misję Chrystusa, kontynuuje wezwanie do nawrócenia. Termin „nawrócenie pastoralne” pochodzi z Dokumentu z Aparecidy. Znajdujemy tam następującą jego definicję: „Nawrócenie pastoralne naszych wspólnot wymaga przejścia z duszpasterstwa jedynie zachowawczego do duszpasterstwa zdecydowanie misyjnego”. Takie ujęcie pojęcia pozwala zauważyć, iż chodzi tu o nawrócenie wspólnot, a więc o dynamizm, który powinien cechować cały wachlarz różnych grup i stowarzyszeń działających w diecezji i parafii. Nawrócenie pastoralne ma swoje fundamenty w uprawianej przez Franciszka eklezjologii, w której widać wyraźny powrót do kategorii Kościoła jako Ludu Bożego będącego w drodze. To właśnie Kościół w drodze jest tym, który przejmując inicjatywę, towarzyszy, przynosi owoce i świętuje.

W nauczaniu Jana Pawła II znajdujemy stwierdzenie, że „chrześcijanin ma nieustannie dokonywać radykalnej przemiany wewnętrznej, nawrócenia, którego zwieńczeniem jest doświadczenie Bożego miłosierdzia w sakramencie pojednania”. Nie można mówić o prawdziwej odnowie bez stałego nawracania się ku Bogu. Nawrócić się oznacza zrezygnować z własnego planu życia i przyjąć Boży plan objawiony przez słowo Boże, a odczytywany w Duchu Świętym.

Według Benedykta XVI zaniechanie drogi nawrócenia i zamknięcie się na Chrystusa prowadzą do śmierci duchowej. „Nie wystarczy być ochrzczonym i karmić się u tego samego stołu eucharystycznego, jeżeli nie żyje się po chrześcijańsku”. Papież rozumie nawrócenie jako odrzucenie powierzchownego stylu życia i dążenie do wysokiej miary życia chrześcijańskiego przez zawierzenie Chrystusowi.

Kościół głoszący Ewangelię zawsze ma zaczynać od ewangelizowania samego siebie i jako wspólnota wierzących nieustannie słuchać tego, w co wierzy. Powinien więc najpierw sam siebie ewangelizować, by w ten sposób zachować swą świeżość, gorliwość oraz autentyczność w głoszeniu Ewangelii. Nawrócenie człowieka, jego wyzwolenie od grzechów dokonuje się także w wymiarze wspólnotowym. Człowiek nie nawraca się i nie wyzwala z grzechów i złych skłonności indywidualnie, ale z drugimi i dzięki nim. Ponieważ nowość ruchów opiera się na spotkaniu, nawróceniu i łączności z Chrystusem, dlatego zrzeszenia religijne, wśród nich Akcja Katolicka, mają tak żywotne znaczenie dla bycia chrześcijaninem. Mimo że nawrócenie dokonuje się wobec wspólnoty i w niej, to należy pamiętać, że jest ono aktem wewnętrznym, odbywa się w duszy człowieka. Oczywiście grupa pomaga w akcie osobistego nawrócenia, ale człowiek sam musi go doświadczyć w głębi sumienia, w poczuciu grzeszności oraz zawierzenia Bogu.

Wspólną cechą stowarzyszeń takich jak Akcja Katolicka, jako miejsc przemiany człowieka, jest pragnienie odnalezienia radykalizmu Ewangelii, którego zewnętrznym wyrazem jest życie braterskie, dyspozycyjność oraz radość i entuzjazm wiary. U podstaw nowego życia znajduje się nawrócenie i radykalne pójście za Chrystusem.

Ważnym aspektem pomocy człowiekowi w powrocie na drogę chrześcijańskiego życia jest przywracanie mu nadziei. Człowiek Akcji Katolickiej, który naprawdę spotkał Chrystusa, staje się świadkiem nadziei. Wzywanie do „nawrócenia pastoralnego” jest bardzo ważne w czasach, kiedy zanika poczucie grzechu. „Nawrócenie pastoralne” jest drogą powrotu do Boga i polega na odrzuceniu grzechu, który oddala ludzi od Niego. Nawrócenie w sposób pełny realizuje się więc w czasie sakramentu pojednania i Eucharystii.